

פרק שני נזירים

הקדמה לשתי המשניות הבאות:

א. הנזיר שנטמא הרי הוא סותר את ימיו הקודמים, ומגלח ביום השביעי ומביא למחרת קרבנות טומאה, ואם איחר תגלחתו הרי זה מביא קרבנותיו אפילו בו ביום, ובלבד שיקדים תגלחתו, ויש מן האחרונים הסוברים שהוא לעיכובא; ואחר כך מונה נזירות טהרה ומביא קרבנותיו: חטאת עולה ושלמים כולם מן הבהמה.

ב. קרבנות הטומאה הן: חטאת העוף, עולת העוף ואשם; ולדעת משנתנו: החטאת מעכבת את חלות נזירות הטהרה, ואילו העולה והאשם אינם מעכבים.

ג. חטאת העוף באה בכל מקום אפילו על ספק, אבל אינה באה בנדבה; ואף עולת העוף יכול אדם להביא – אם ירצה – בספק, ובלבד שיביאנו בתנאי שאם אינו חייב בה תהא לנדבה, שהעולה באה בנדבה; אבל האשם לדעת משנתנו אינו בא בתנאי נדבה.

ד. נזיר שהוא ספק טמא, אינו יכול לגלח לטומאתו עד שימלאו ימי נזירותו, שהרי ספק הוא לו שמא טהור הוא, והרי הוא

אסור בגילוח; ואף לכשימלאו ימי נזירותו צריך הוא להביא תחילה קרבן אחד על כל פנים, ואחר כך יגלח, שאם נזיר טהור הוא, תהא תגלחת זו "תגלחת טהרה".

מתניתין:

שני נזירים – שקיבלו עליהם סתם נזירות של שלשים יום ביחד – (3) **שאמר להן עד אחד: ראיתי אחד מכם שנטמא, ואיני יודע איזה מכם.** (4)

ונמצא כל אחד מהם ספק נזיר טמא, שחייב לגלח ולהביא קרבן טומאה; ואין שניהם יכולים להביא קרבן טומאה כקרבן חובה, משום שרק האחד טמא ונמצא קרבנו של השני שהוא חולין בעזרה. (5)

וגם אינם יכולים לגלח לאחר שבעה, היות והאחד הרי טהור הוא, ועד שלא ייזרקו דמיו של קרבן טהרה אחד אינו יכול לגלח; וקרבן זה אין שניהם יכולים להביאו בתורת חובה כדי להתיר להם לגלח, שהרי האחד טמא הוא, ועדיין אינו חייב בקרבן טהרה עד שיביא קרבן טומאה וימנה נזירות חדשה, היות והימים הראשונים נפלו; (6) ולפיכך:

5. מלבד חטאת העוף, שיש לדון אם יכולים הם להביא שנים מאחר שהיא באה אף על הספק, או שמא: כיון שהאחד ודאי טהור, אי אפשר לומר לשניהם להביא קרבן טומאה על הספק.

6. בהערה בסוף המשנה יתבאר שלכאורה

3. המפרש; וראה מאירי ורע"ב בפירוש המשניות ורש"ש כאן.

4. כתבו התוספות: צריך לומר שהן שותקין, שאם היו מכחישין אותו לא היה נאמן, כדאמרינן בקדושין [סה ב] "עד אחד בהכחשה מי מהימן".